

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem v právní věci

žalobce: V. Z., bytem,
zast. JUDr. Yvonou Malířovou, advokátkou se sídlem Jaselská 23, Brno,

proti
žalované: Česká správa sociálního zabezpečení, se sídlem Křížová 25, Praha 5,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 10. 11. 2017, č.j. 840 808 3860/315-PZA, ve věci
zamítnutí žádosti o invalidní důchod,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

1. Žalobce brojil svou žalobou proti rozhodnutí žalované ze dne 10.11.2017, č.j. 840 808 3860/315-PZA (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž byly zamítnuty jeho námitky proti

prvostupňovému rozhodnutí žalované ze dne 22. 6. 2017, č.j. 840 808 3860 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž ji byla podle ustanovení § 38 zák. č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZDP“) zamítnuta žádost o invalidní důchod.

2. Podkladem pro rozhodnutí správního orgánu I. stupně byl posudek o invaliditě MSSZ Brno ze dne 25.5.2017, podle kterého žalobce není podle § 39 odst. 1 ZDP invalidní, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho pracovní schopnost jen o 20%.

3. Podkladem pro rozhodnutí žalované byl posudek o invaliditě vypracovaný žalovanou dne 23.8.2017, podle něhož jde u žalobce o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav dle § 26 ZDP a invaliditu prvního stupně dle § 39 odst. 2 písm. a) ZDP. Rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu je astma bronchiale, které je hodnoceno v položce astma pod částečnou kontrolou. S přihlédnutím k tíži popsanych příznaků, hodnotám PEF a FEV1 i prakticky nepřítomným exacerbacím samostatně stav odpovídá spíše dolní hranici rozpětí míry poklesu pracovní schopnosti určené pro tuto položku (20-40%). S přihlédnutím k dalšímu onemocnění střev, které bylo i bez léčby dlouhodobě uspokojivě stabilizované, nyní od roku 2016 opět možná exacerbace celkově určen pokles schopnosti pracovní činnosti účastníka řízení 40%. Zdravotní stav odpovídá invaliditě prvního stupně ode dne alergologického vyšetření dokládajícího pokles PEF o více než 10% NH, tj. od 20.7.2017.

4. V rozhodnutí je dále uvedeno, že k datu invalidity nesplnil žalobce potřebnou dobu pojištění v rozhodném období tak, aby mu vznikl nárok na invalidní důchod. Dle ustanovení § 40 odst. 1 písm. f) ZDP potřebná doba pojištění pro vznik nároku na invalidní důchod u pojištěnce ve věku nad 20 let činí 5 roků. Dle § 40 odst. 2 ZDP potřebná doba pojištění pro nárok na invalidní důchod se zjišťuje z období před vznikem invalidity. Při hodnocení doby evidence pojištěnců na Úřadu práce České republiky pro účely posuzování nároku na důchodové dávky vychází žalovaná z ustanovení § 5 odst. 2 písm. a) ZDP. Dle tohoto ustanovení pojištění jsou při splnění podmínek stanovených v tomto zákona účastny dále osoby vedené v evidenci úřadu práce jako uchazeči o zaměstnání po dobu, po kterou jim náleží podpora v nezaměstnanosti nebo podpora v rekvalifikaci, a to v rozsahu nejvýše 3 let, též po dobu, po kterou jim tato podpora v nezaměstnanosti nebo podpora v rekvalifikaci nenáleží s tím, že tato doba se zjišťuje zpětně ode dne vzniku nároku na důchod. Doba, po kterou podpora v nezaměstnanosti nebo podpora v rekvalifikaci nenáležela před dosažením věku 55 let, se do ní započítává v rozsahu nejvýše 1 roku. Proto byla účastníku řízení zpětně hodnocena doba vedení na úřadu práce v omezeném rozsahu jednoho roku.

5. Dle žalované žalobce získal před vznikem invalidity tj. v době od 20.7.2007 do 19.7.2017 toliko 365 dnů pojištění. Nedílnou součástí rozhodnutí je připojený osobní list důchodového pojištění ze dne 4.10.2017, v něm jsou pak uvedeny veškeré doby pojištění žalobce.

II. Žaloba

6. Žalobce především uvedl, že je uznán invaliditou I. stupně, ale není mu přiznán invalidní důchod. Rozhodnutí žalované pak vychází ze skutečnosti, že žalobce nesplnil podmínku získání potřebné doby pojištění v rozhodném období. Dle žalované v období před vznikem invalidity, tj. od 20.7.2007 do 19.7.2017, získal pouze 365 dnů pojištění.

Specifikace těchto dnů však v rozhodnutí není uvedena a nebyl pak ani přiložen osobní list důchodového pojištění. Z tohoto důvodu je rozhodnutí nepřezkoumatelné.

7. Žalobce dále uvedl, že ve školním roce 2002/2003 získal výuční list v učebním oboru malířské, lakýrnické a natěračské práce na Odborném učilišti a praktické škole v Brně. V dalším školním roce 2003/2004 si potom ukončil základní vzdělání, o čemž svědčí vysvědčení ZŠ Brno. Žalobce měl od počátku zájem, aby splňoval všechny podmínky pro důchodovou evidenci. I dle posudku MSSZ ze dne 11.5.2007 byl uznán osobou zdravotně znevýhodněnou, a to do 31.12.2010. Osoba zdravotně znevýhodněná má sice zachovalou schopnost soustavného zaměstnání nebo jiné výdělečné činnosti, ale pro výkon své práce potřebuje např. vhodně upravit pracovní prostředí, pracovní dobu a další pracovní podmínky. Schopnosti být nebo zůstat pracovním začleněn a vykonávat příslušné povolání a využít svoji kvalifikaci, případně získat jinou kvalifikaci jsou u osob zdravotně znevýhodněných podstatně omezeny z důvodu jejich dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Žalobce měl velmi obtížné životní podmínky, a tudíž je třeba postavit najisto, zda a jaká je doba jeho pojištění pro vznik nároku na invalidní důchod. S ohledem na jeho zdravotní stav je i v současné době velmi omezen v získání zaměstnání. Nepřiznání invalidního důchodu je pak velmi stresující a ke zlepšení zdravotního stavu nepřispívá. Žalobce k důkazu mj. přiložil vysvědčení ZŠ Stará, výuční list OU a PŠ Lomená, sdělení MSSZ Brno ze dne 5.1. 2018 a potvrzení Úřadu práce ČR, Krajská pobočka Brno ze dne 3.1.2018.

8. Podáním ze dne 11.9.2018 pak doložil doklady, které se týkaly jeho zdravotního stavu (posudek posudkové komise MPSV ze dne 22.8.2018, Závěrečná zpráva- Interní gastroenterologická klinika Fakultní nemocnice Brno ze dne 15.8.2018, Zpráva o ambulantním vyšetření- Fakultní nemocnice Brno ze dne 14.8.2018 a lékařská zpráva MUDr. T. L.

III. Vyjádření žalované

9. Žalovaná ve svém vyjádření zejména uvedla, že žádost o přiznání dávky ze dne 27.3. 2017 sepsaná žalobcem a založená do spisu obsahuje v rubrice „přehled o činnostech a náhradních dobách od ukončení povinné školní docházky až do dne podání žádosti o důchod“ odkaz na evidenci Úřadu práce ČR a evidenci žalované. Z přehledů a potvrzení úřadu práce je zřejmé, že žalobce byl veden v evidenci uchazečů o zaměstnání od 6.9.2004 do 2.4.2007, poté od 21.9.2009 do 14.8.2011 a konečně od 28. 3. 2012 dále. Podpora v nezaměstnanosti mu byla poskytována od 6.9.2004 do 30.9.2004, podpora při rekvalifikaci nikoliv. Žalobce pak svoji účast na pojištění z jiného titulu ani nenamítal. Na osobním listě důchodového pojištění jsou uvedeny doby pojištění a zjištěný skutkový stav má pak oporu v provedeném dokazování. Žalobce byl rovněž prokazatelně zpraven o existenci pro něj rozhodného období zjišťované doby pojištění. Byl informován i o tom, jak mu byla zhodnocena doba, po kterou byl jako uchazeč o zaměstnání veden na úřadu práce. Ani namítaný status osoby zdravotně znevýhodněné, včetně doby školní docházky a přípravy na budoucí povolání nemůže nic změnit na skutečnosti, že žalobce nezískal potřebnou dobu pojištění.

IV. Jednání před soudem

10. Žalobce při jednání především zdůraznil, že jeho zdravotní stav se nezlepšil, za účelem jeho zlepšení prodělává biologickou léčbu.

11. Žalovaná zdůraznila, že žalobce nezískal potřebou dobu pojištění tak, aby mu invalidní důchod mohl být přiznán.

12. Soud provedl při jednání dokazování posudkem PK MPSV ze dne 22.8.2018.

V. Posouzení věci krajským soudem

13. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

14. Přednostně se zdejší soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť se jedná o tak závažnou vadu, že se jí musí zabývat i tehdy, pokud by to žalobce nenamítal, tedy z úřední povinnosti. Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí logicky nelze věcně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí tedy obvykle bývá překážkou posouzení důvodnosti dalších žalobních námitek, což však v daném případě nenastalo.

15. Žalobcem byla namítána nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů. K nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí pro nedostatek důvodů uvedl Vrchní soud v Praze v rozsudku ze dne 26.02.1993, sp.zn. 6 A 48/92, SJS 27/0, SP č. 27/1994, že: *„Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy za vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej případně vedly k uložení sankce v konkrétní výši. Z odůvodnění správního rozhodnutí musí jednoznačně vyplývat, že se správní orgán posuzovanou věcí zabýval, neopomenul žádné účastnické námitky a přihlédl i k námitkám strany druhé. Užití argumenty a úvahy správního orgánu nesmí vzbudit pochybnosti o jeho nezávislosti a odbornosti. Z odůvodnění musí plynout vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelným, neboť by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle.“*

16. Při výkladu pojmu „nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu“ vyšel zdejší soud dále i z konstantní judikatury vztahující se k nepřezkoumatelnosti soudních rozhodnutí, která je shrnuta např. v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21.12.2011, č.j. 2 As 85/2011-170 (všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), kde je mj. uvedeno: „K vymezení rozsahu přezkoumatelnosti soudních rozhodnutí přispěl Ústavní soud, který např. v nálezu ze dne 11.04.2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 45, náleze 64, str. 77, vyslovil,

že odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval soud při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena. Ústavní soud rovněž v nálezu ze dne 17.12.2008, sp.zn. I. ÚS 1534/08 (dostupný na nalus.usoud.cz) také konstatoval: „*Soudy jsou povinny své rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly (např. proto, že nebyla uplatněna v zákonem stanovené lhůtě). Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny.*“ V tomto nálezu Ústavní soud dále vyslovil, že „... je-li povinností krajských soudů vyplývající z práva na spravedlivý proces podle článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod to, aby se vypořádaly i s námitkami žalobců uplatněnými opožděně, a to z pohledu včasnosti jejich uplatnění, tím spíše je dána povinnost krajských soudů vypořádat se s námitkami uplatněnými v žalobě, tedy řádně a včas“. Z konstantní judikatury Ústavního soudu (např. náleze ze dne 20.06.1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 3, náleze 34, str. 257, a náleze ze dne 26.06.1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 8, náleze 85, str. 287) také vyplývá, že jedním z požadavků vyplývajících z práva na spravedlivý proces a z principů právního státu je povinnost soudů svá rozhodnutí odůvodnit. Ve správním soudnictví nachází tato zásada vyjádření v ustanovení § 54 odst. 2 s.ř.s. Z odůvodnění rozsudku musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelné, protože by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces.

17. Také Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích opakovaně vyslovil, že není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s.ř.s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14.07.2005, č.j. 2 Afs 24/2005 - 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, a také rozsudek ze dne 29.07.2004, č.j. 4 As 5/2003-52). Obdobně v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14.11.2007, č.j. 1 Afs 53/2007 - 34, bylo vysloveno, že „(...) je povinností soudu stranám sporu ozřejmit, jakými úsudky byl veden a k jakým závěrům dospěl“. V této souvislosti lze také poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17.01.2008,

č.j. 5 As 29/2007-64, v němž se uvádí, že v situaci, kdy „(...) je část odůvodnění rozsudku krajského soudu, v níž se měl krajský soud vyjádřit ke skutkovým a právním otázkám vyplývajícím z uplatněných žalobních bodů, tvořena z valné části toliko pasážemi převzatými bez dalšího komentáře z publikovaného judikátu v jiné, skutkově i právně odlišné věci, aniž by krajský soud zároveň vyložil, jaký význam mají tyto převzaté závěry pro jeho rozhodnutí ve věci, je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů“. Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost pak lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo

rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 04.12.2003, č.j. 2 Azs 47/2003-130, publ. pod č. 244/2004 Sb. NSS). Také správní rozhodnutí lze považovat za nepřezkoumatelné buď pro nedostatek důvodů, nebo pro nesrozumitelnost. Stejně závěry je tak třeba zásadně vztáhnout i na rozhodnutí správních orgánů.

18. Krajský soud neshledal žádnou z vad, pro kterou by bylo napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, ať už pro nesrozumitelnost (nelze seznat určitý a jednoznačný výrok, jde o výrok s obsahem rozporuplným, nevykonatelným apod.), nebo pro nedostatek důvodů (odůvodnění je v rozporu s výrokem, popř. jiné důvody než ty, v nichž má mít dle zákona oporu, odůvodnění postrádá rozhodný důvod pro výrok či neobsahuje žádné hodnocení provedených důkazů a závěr z nich učiněný). To se ve zde projednávaném případě stalo a soud proto nemůže přisvědčit žalobci ani v jednom z jeho odkazů na vady, které by vedly k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Žalovaná se v dostatečné míře, zcela zřetelně a srozumitelně vyjádřila ke všem žalobcem uplatněným odvolacím námitkám, přičemž žádnou odvolací námitku neopomenula a rovněž srozumitelně uvedla, co ji vedlo k zamítnutí žádosti žalobce o invalidní důchod. Soud pak shledal, že závěr žalované má oporu ve správním spise, konkrétně v osobním listu důchodového pojištění žalobce. Soud v posuzované věci ani neshledal, že by bylo nutné, aby byla v rozhodnutí specifikace jednotlivých dnů. Součástí správního spisu je i pak i potvrzení Úřadu práce České republiky- krajská pobočka v Brně, z něhož plyne, kdy byl žalobce veden v evidenci uchazečů o zaměstnání a současně pobíral podporu v nezaměstnanosti (od 6.9.2004 do 30.9.2004). Jinak byl veden v evidenci uchazečů o zaměstnání od 6. 9. 2004 do 2. 4. 2007 a od 21. 9. 2009 do 14. 8. 2011 a od 28. 3. 2012 až do doby vystavení potvrzení, tj. do 29. 3. 2017.

19. Krajský soud proto uzavřel, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí, je tak seznatelné, které otázky žalovaná považovala za rozhodné. Vzájemná souvislost jednotlivých úvah, jež v napadeném rozhodnutí vyslovila žalovaná, je zřetelná. Napadené rozhodnutí proto krajský soud považuje za přezkoumatelné. Ve světle těchto skutečností považuje krajský soud námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí za nepřípadnou. Přistoupil proto k posouzení podstaty projednávané věci.

20. V posuzované věci není mezi stranami sporné, že žalobce je invalidní, přičemž tato skutečnost byla potvrzena i posudkem PK MPSV ze dne 22.8.2018, dle kterého byl žalobce k datu vydání napadeného rozhodnutí invalidní podle § 39 odst. 1 ZDP a jednalo se o invaliditu prvního stupně dle § 39 odst. 2 písm. a) ZDP, tj. šlo o pokles pracovní schopnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nejméně o 35%, nedosahoval však více než 49%.. Sporné je, zda žalobce splnil potřebnou dobu pojištění, aby mu vznikl nárok na invalidní důchod.

21. Podle § 38 ZDP pojištěnec má nárok na invalidní důchod, jestliže nedosáhl věku 65 let a stal se: a) invalidním a získal potřebnou dobu pojištění, pokud nesplnil ke dni vzniku invalidity podmínky nároku na starobní důchod podle § 29, popř. byl-li přiznán starobní důchod podle § 31, pokud nedosáhl důchodového věku, nebo b) invalidním následkem pracovního úrazu. Podle § 39 odst. 1 uvedeného zákona pojištěnec je invalidní, jestliže z

důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nastal pokles jeho pracovní schopnosti nejméně o 35%. Podle odst. 2 § 39 jestliže pracovní schopnost pojištěnce poklesla: a) nejméně o 35%, avšak nejvíce o 49%, jedná se o invaliditu I. stupně, b) nejméně o 50%, avšak nejvíce o 69%, jedná se o invaliditu II. stupně, c) nejméně o 7%, jedná se o invaliditu III. stupně.

22. Podle § 40 odst. 1 písm. f) ZDP potřebná doba pojištění pro nárok na invalidní důchod činí u pojištěnce ve věku nad 28 let 5 roků. Podle § 40 odst. 2 ZDP potřebná doba pojištění pro nárok na invalidní důchod se zjišťuje z období před vznikem invalidity, a jednalo-li o pojištěnce ve věku nad 28 let, z posledních 10 roků před vznikem invalidity. U pojištěnce staršího 38 let se podmínka potřebné doby pojištění pro nárok na invalidní důchod považuje za splněnou též, byla-li tato doba získána v období posledních 20 let před vznikem invalidity; potřebná doba pojištění činí přitom 10 roků. Podmínka potřebné doby pojištění pro nárok na invalidní důchod se považuje za splněnou též, byla-li tato doba získána v kterémkoliv období 10 roků dokončeném po vzniku invalidity; u pojištěnce mladšího 24 let činí přitom potřebná doba pojištění 2 roky.

23. Podle § 5 odst. 2 písm. a) ZDP pojištění jsou při splnění podmínek stanovených v tomto zákoně účastny dále osoby vedené v evidenci Úřadu práce České republiky - krajské pobočky, popřípadě pobočky pro hlavní město Prahu (dále jen „krajská pobočka Úřadu práce“) jako uchazeči o zaměstnání po dobu, po kterou jim náleží podpora v nezaměstnanosti nebo podpora při rekvalifikaci, a v rozsahu nejvýše 3 let též po dobu, po kterou jim tato podpora v nezaměstnanosti nebo podpora při rekvalifikaci nenáleží, s tím, že tato doba 3 let se zjišťuje zpětně ode dne vzniku nároku na důchod, doba, **po kterou podpora v nezaměstnanosti nebo podpora při rekvalifikaci nenáležela před dosažením věku 55 let, se do ní započítává v rozsahu nejvýše 1 roku**, a nezapočítává se do ní jiná náhradní doba pojištění nebo doba pojištění, které se kryjí s dobou, po kterou je osoba vedena v evidenci uchazečů o zaměstnání; za dobu, po kterou náleží podpora v nezaměstnanosti, se přitom považuje též doba, po kterou se podpora v nezaměstnanosti neposkytuje z důvodu, že osobě vedené v evidenci uchazečů o zaměstnání přísluší odstupné, odbytné nebo odchodné,

24. V posuzovaném případě žalobce nesplnil potřebnou dobu pojištění, neboť podporu v nezaměstnanosti pobíral toliko v roce 2004. V období posledních 10 let před vznikem invalidity, tj. od 20. 7. 2007 do 19. 7. 2017, pak byl v převážné většině času veden na úřadu práce jako uchazeč o zaměstnání. Nepobíral přitom podporu v nezaměstnanosti nebo podporu při rekvalifikaci. Ve smyslu § 5 odst. 2 písm. a) ZDP pak lze dobu 3 let před vznikem invalidity, kdy byl žalobce veden v evidenci úřadu práce a nepobíral podporu v nezaměstnanosti, započítat jenom v rozsahu jednoho roku. Žalobci tedy mohl být započítán jenom jeden rok, neboť žádnou jinou dobu pojištění v období 10 let před vznikem invalidity nebylo možné započítat. Žalobce ani přitom v žalobě netvrdil, že by získal jinou dobu pojištění. Soud sice chápe obtížnou situaci žalobce, nicméně nelze odhlédnout od toho, že nesplnil potřebnou dobu pojištění. Na této skutečnosti nemůže nic změnit ani v žalobě uváděná doba školní docházky či vyučení v učebním oboru a ani status osoby zdravotně znevýhodněné.

25. Soud tedy uzavírá, že skutkový stav vzal za najisto postavený, a to výpisem z osobního listu důchodového pojištění týkající se dob pojištění, které byly u žalobce zjištěny.

26. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud žalobu zamítl, jak je ve výroku I. uvedeno.

27. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II. rozsudku). Žalované nelze náhradu nákladů řízení přiznat ve smyslu § 60 odst. 2 s. ř. s. (výrok III. tohoto rozsudku).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 28. března 2019

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.